

МЕРЕДИТ УАЙЛД
и ЕЙНДЖЪЛ ПЕЙН

БУРНА
СЪДБА

ТРЕТА КНИГА

Превод от английски език
Юлия Чернева

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Fate of storms*

Copyright © Copyright © 2021 FATE OF STORMS by Meredith Wild & Angel Payne

Published in the US by Waterhouse Press LLC.

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Юлия Чернева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Таня Минчева @Kontur

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2690-6

*Не бой се. Онзи, който разполага
с безкрайна власт, по целия твой път
ще бди над тебе и ще ти помага.*

*Ще идат при онези, що ме зоват,
но чакай, ще се върна без забава,
и с бодрост подкрепи си ти духът.**

Данте Алигиери,
„Божествена комедия – Аг“, Песен VIII

* Превод Константин Величков. – Б. пр.

На Ейнджъл...
Благодаря ти за всичко.

Мередит

На Томас...
Защото си вписан в моя космос.

Ейнджъл

ПЪРВА ГЛАВА

Кара

– Страхотна гледка, нали?

Хадес измърморва въпроса с твърде предразполагащ тон и аз впивам нокти по-дълбоко в голите си ръце. Отказвам да го погледна и се вирам безучастно навън през прозореца.

Повече от вцепенена съм. Мисля, че съм мъртва. Чувствам само безкрайна леденостудена болка. Кинжали на отчаяние пронизват гушата ми, чак до невижимите ми дълбини. Ако все още имам гуша, никога не е било по-ясно на кого принадлежи – на властелина на Подземното царство, чиито подметки потракват бавно към мен по кървавочервения мрамор. Бога, чиито глас отеква съблазнително в стаята с масивни каменни стени и готически арки.

Потрепервам силно от съвсем лекото му докосване, ръката на самия Сатана, топла и нежна върху голото ми рамо.

– О, Кара, любов моя, премръзнала си.

– Нищо ми няма.

Не е като да съм премръзнала до смърт, но предпочитам да е така, вместо да приема утехата му.

Въпреки това огънят в голямата камина в стаята лумва. Стискам силно зъби, но внезапната топлина разтопява част от яростната ми решителност. Досега

се бях вкопчила в смъртоносна хватка с нея, наблюдавайки как часовете минават, без да има промяна и надежда.

Тук не съществува време. Няма изгрев или залез слънце. Има само необятен пейзаж на нещастие. Мрачният, безформен град се намира под сиво, облачно небе.

– Хайде...

Хадес нежно допира устни до мястото, където допреди малко беше ръката му.

Напрягам се и той ме хваща толкова силно, че усещам натиска на пръстените му и ръба на ноктите му в плътта ми, която е започнала да се затопля.

– Стига, престани. Не се прави на недостъпна. Нямаме много време. Нека не го пропиляваме напразно.

Отмествам поглед и го приковавам в безмилостните му черни очи.

– Какви ги говориш? Имаме цялото време на света.

Хадес ме пуска и отива до камината, която е на няколко крачки. Кехлибареният блясък на огъня се засилва. Пламъците се разгарят, сякаш се протягат към повелителя си.

– Не е така – измънква той. – Имаме само две седмици. След това ти вече няма да бъдеш господарката на моя дом.

Бързо се досещам какво иска да каже. Тук може и да не съществува време, но в Лос Анжелис вече започват да се появяват първите признаци на есента.

– Персефона...

– Копнея за нея през половината си дни. – Гласът му потреперва леко, но доловимо. – Когато тя се върне, възнамерявам да ѝ отдам цялото си внимание.

В гърлото ми засяда твърда буца.

– Тогава какво ще се случи с мен?

Хадес повдига рамене и светлината проблясва върху скъпото му пурпурночервено сако.

– Ти ще отидеш там, където трябваше да си отдавна. Преди спомените на Максим за теб да ме призават толкова силно, изобичо не бих се поколебал.

Втрещвам се в каналите, които се вият в основата на онова, което предполагам, че е замъкът на ужасяващото владение. Там, долу, нищо не се е променило. Далечните монотонни стенания на страдащи души – едва доловимият, но непогрешим звук на неподправена агония – са нарушавани единствено от лодките, които се блъскат с глухи удари в пристана, и от изнемощелите им капитани, които си крещят един на друг на всеки въобразим език.

Хадес отново се приближава до мен и проследява погледа ми, а после плъзва очи по-нагоре.

– Гледката оттук наистина ми харесва – безгрижно подхвърля той.

Не искам да говоря с него, нито да прекарам дори минута повече в неговото присъствие, но любопитството ми надделява.

– Къде сме?

– В главния град, разбира се. Всяко царство има такъв.

– Град Дите – казвам.

Хадес отново повдига рамене.

– Дите. Дис. Юека. Това място има много имена.

Аз го наричам дом. Засега и ти ще го наричаш така.

Засега...

– А останалото?

– О, има още много.

Той очертава с пръст видимия край на града, където километрите канали и сгради се срещат с широка река. Отвъд нея, до хоризонта, се простира неплодна земя в различни степени на пустош. От овъглени полета стърчат дървета като димящи гробници. Широко пространство черна кал изглежда живо от поданиците на Хадес, които уморено пълзят, изцапани с мръсотия. В далечината планини с назъбени скали прорязват мрачното небе и, без да виждам отблизо онези хребети, някак знам, че и там има мъчения и страдание.

Сега жаждата ми данауча повече е неумолима. Не мога да преодолея отвратителната, но настойчива потребност да разбера това непознато място.

– Има ли кръгове?

Хадес скръства ръце на гърдите си и се навежда небрежно над ръба на прозореца, изпречвайки се пред погледа ми.

– По-скоро са области. Всяка е предназначена за вида наказание, който съответства на престъплението на прокълнатия.

– В коя ще отида аз?

Той започва да си тананика тихо – звук, който изглежда твърде дълбокомислен за самия Сатана.

– Ами, твоите предци помагат за надзираването на третата област. Но тъй като твоят истински грях е предателство към съдбата заради похотливите ти апетити, може би втората област е по-подходяща. Разбрах, че си голяма специалистка на тази тема, така че ти можеш да ми кажеш.

Хадес се втренчва в мен и дълго ме гледа. Решавам да не се хващам на въдицата и да не го забавлявам с моите научни теории, които са точно това – нищо пове-

че от теорити. Несигурни тълкувания и преразкази на една странна представа за Ада. Той знае с ужасяваща интимност, че нищо не може да се сравни с истинския Ад.

Хадес накланя глава със същата зловеща увереност.

– Би трябвало да си по-любопитна. Хайде, Кара. Загай ми въпросите си. Покажи ми ума си. Пусни ме във всичките си мисли.

Във всяко друго време и място аз всъщност бих търсила същото нещо. Но не искам да знам усещанията дори на един от пръстите му, още по-малко на цялото му съществуване. Защото някакъв инстинкт, изпълняващ от най-тъмните части в мен, ми нашенва, че *Хадес* може би иска точно това.

Напрягам се още повече и стискам ръце в болезнено отчаяние, сякаш мога някак да му попреча да тръгне по този път, но веднага осъзнавам, че това е глупаво. Безсилна съм срещу него и безмилостното посегателство на волята му.

Сама съм тук. Нямам съюзници. Нямам приятели. Нямам надежда.

Но имам семейство. Това може да се брои за нещо или за абсолютно нищо.

– Ти каза, че предците ми надзирават третата област.

Изминава дълъг момент. Като изтезание е и мразя чувството, че Хадес го знае. Дори да е така, външният му вид не изразява злорадство. Изражението му се напруга от съсредоточеност, докато оглежда огромните си владения.

– Тук може да изглежда хаос, но всъщност сме доста организирани. Не мога сам да поддържам реда, затова

разчитам на онези, които са се доказали като достойни водачи на всяка област. Разбира се, само най-умните и безмилостни същества могат да се издигнат по ранг тук. – Той се усмихва самодоволно. – Йерархията има способността да изважда най-лошото у всеки. Няма нищо по-удовлетворяващо от това да гледаш тъпла мерзавци, които с нокти и зъби си проправят път един през друг за такова мизерно предимство. – Хадес отново се втрещва в мен. – Ти много приличаш на нея.

Намръщвам се.

– На кого?

– На Чарлина. Баба ти. Тя е много ценна за мен от много дълго време.

Винаги съм знаела името на баба си и че – демон или не – майка ми, сестра ми, брат ми и аз сме се появили на този свят, защото тя е измамил дядо ми. Съчетаването на спомените ми от няколко стари нейни снимки с тази нова информация поражда още по-странни, объркани и тревожни чувства в мен. Както и значително съмнение, че тя може да е единствената, на която ѝ пука достатъчно за мен, за да ми помогне да се измъкна от тази съдба. Майка ми е студен човек и се страхувам, че Чарлина може да е още по-лоша. Ако е безсърдечна, както твърди Хадес, не мога да я смятам за съюзник.

– Щом тя е толкова ценна тук, защо е била избрана да измами и да накаже дядо ми?

Хадес повдига рамене.

– Тя ми служи добре. Да можеш да напуснеш това място за някакъв период от време е нещо като ваканция.

– Дълга ваканция... – Достатъчно дълга, за да създа-

де майка ми и децата ѝ.

– Да, така е. – Хадес се отмества от стената и тръзва към мен. – Но тя нямаше търпение да се върне, след като изпълни задълженията си. Може да почувстваш като истински аг времето, прекарано на земята след известен престой там. Повярвай ми.

Обръщам се и затварям очи, когато той протяга ръка към мен, но не мога да избегна топлината на докосването му по линията на челюстта ми.

– Смятам те за *моя* поданица, но оценявам как човечността ти запазва земната ти красота. Ти си прелестна и очарователна.

Изпускам затаения си дъх, потрепервайки. Не съм сигурна дали е от докосването му, или от студа, който напуска клетките ми.

– Какво искаш от мен?

Хадес описва с пръст все по-стесняващи се кръгове върху рамото ми, бавно и търпеливо.

– Ти си грях, който предстои да вкуся... Нямам търпение.

Трепвам, отстъпвам назад и го пронизвам с яростен поглед.

– Това ли искаш? Да се възползваш от мен и да ме захвърлиш?

Посочвам гневно голямото легло с балдахин и граперии от кадифе и коприна, чиито топли цветове контрастират на студа, и предимно пустото пространство навън. Все още не мога да заспя, вирайки се мрачно във вечността. Сега този разкошен орнамент в средата на стаята не изглежда толкова привлекателен, като си помисля, че ще го споделя с владетеля на Ада.

Изминава още една дълга, жестока минута и после

Хадес избухва в смях – гръмогласен, снизходителен тътен, който ме кара да се почувствам още по-незначителна в негово присъствие.

– О, Кара. Уверявам те, че изобщо не съм като моя развратен брат. Отдаването на плътски изкушения е банален грях. Омръзна ми преди столетия. Ти си красиво същество, но към теб ме привлякоха другите неща, които си вдъхновила в Максим.

Странно, но признанието му засилва треперенето ми. Сигурна съм, че би било много по-лесно да му отдам тялото си.

– Чувствата, които можеш да уловиш... – Хадес изумено поклаща глава като гете, което за пръв път вижда фойерверки. – Толкова са *много*. И толкова богати, необикновени и жизнени. Не е за чудене, че той е пристрастен към теб. И сега аз съм изпълнен с желание да изживея всичко това.

Пак потрепервам.

– Но ти никога няма да го изживееш. Не го ли разбраш? Онова, което съществува между *нас*. Максим и мен. Това никога не се е случвало с друг.

Той ококорва широко очи със заинтригуваност.

– Приветствам всяко добро предизвикателство. Може би само докосването ми няма да разпали тази аномалия така, както е с него, но съм убеден, че ще намерим начин да я пресъздадем. И когато го направим... когато проникна в ума ти, ще имаме нещо, което никога не съм изживявал.

Разтърсвам силно глава.

– Какво бих могла да ти предложа, което вече не си видял чрез Максим?

Хадес облизва устни. Пламъците проблясват върху

влагата по тях и във възлениите в очите му.

– Онзи безкраен цикъл... Онази верига на свързване. Искам да видя цветовете чрез *твоето* изживяване. Какво възхитително огледало, в което да гледам! Да го видя чрез екстаз би било божествено, но ако не ми го гадеш, мога да вдъхновя много повече в теб. Например страх... тъга... гняв. Има толкова много неприятни възможности.

Отново отстъпвам назад, макар да знам, че лекото ми отдръпване е безполезно. Всичко е безполезно. Не мога да се боря с Хагес. Не мога да се скрия от него. Мога само да се надявам, че ще го разочаровам и той ще ме остави на мира. И ще ме изпрати за каквато там страшна и вечна съдба ме очаква. Това изисква изграждането на стени в мен. Колкото може по-бързо и по-високи. Отново затварям очи и се надявам, че ще мога да започна веднага.

– Вероятно ще можеш да си помислиш – нежно добавя Хагес. – Наистина имаме малко време. Може да е чудесна изненада, ако те убедя да направиш избор. Опитвам се да подкрепя малко свободна воля, където мога. – Той протяга ръка и ми предлага обърнатата си нагоре длан. – Ела, Кара. Ще ти покажа владенията си.